

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **M. L.**, zastoupený Mgr. Bc. Milanem Janákem, advokátem se sídlem třída Kpt. Jaroše 1844/28, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 9. 2020, č. j. 13 A 50/2020 – 49,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 9. 2020, č. j. 13 A 50/2020 – 49, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 4. 8. 2020, č. j. KRPA-201278-21/ČJ-2020-000022-ZSV, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Bc. Milanu Janákovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 4. 8. 2020, č. j. KRPA-201278-21/ČJ-2020-000022-ZSV, rozhodla o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona č. 326/1999

Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), za účelem správního vyhoštění. Žalovaná shledala existenci nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a dále existenci nebezpečí, že by mohl mařit či ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 40 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Proti rozhodnutí žalované podal žalobce u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) žalobu, který ji rozsudkem ze dne 3. 9. 2020, č. j. 13 A 50/2020 – 49, jako nedůvodnou zamítl.

[3] Městský soud ze správního spisu zjistil, že dne 3. 8. 2020 se k žalované dostavil žalobce z důvodu nahlášení ztráty cestovního dokladu, ve kterém měl údajně vylepené polské vízum platné do konce srpna 2020 (druhý cestovní doklad s biometrickými údaji přitom neztratil). S žalobcem bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2. zákona o pobytu cizinců. Žalobce při výslechu mimo jiné uvedl, že z Ukrajiny vycestoval dne 22. 2. 2020, přičemž přes Maďarsko a Slovensko přijel do Polska, kde pracuje. Pobýval tam až do 1. 8. 2020. Poté přicestoval do České republiky za účelem návštěvy otce, který zde žije. Nevěděl, že na základě ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví nemohl vstoupit na území České republiky. Nepodrobil se žádnému testu na přítomnost onemocnění označovaného jako SARS CoV-2 a neoznámil svůj vstup příslušné krajské hygienické stanici. Bydlí u otce na adrese P. Žalobce doplnil, že je svobodný a bezdětný, je zdravý, v ČR má jen otce, jinak nikoho. Na Ukrajinu se může vrátit, nic mu tam nehrozí. Žalobci bylo následně rozhodnutím žalované uloženo správní vyhoštění, proti němuž se odvolal.

[4] Žalobou napadeným rozhodnutím jej žalovaná zajistila, neboť porušil ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 17. 7. 2020, č. j. MZDR 20599/2020-15/MIN/KAN (dále také jen „*ochranné opatření*“), kterým byl mimo jiné zakázán vstup na území České republiky pro všechny cizince ze třetích zemí, které nejsou uvedeny na seznamu zemí s nízkým výskytem nemoci SARS CoV-2. Žalobce v rozporu s uvedeným opatřením vstoupil na území ČR, svůj pobyt nikde nehlásil a nebyl testován na přítomnost nemoci SARS CoV-2. Žalovaná shledala, že u žalobce existuje nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a to zejména tím, že by mohl nadále setrvávat na území ČR v rozporu s vydaným opatřením, jehož účelem byla ochrana obyvatelstva a prevence vzniku a šíření onemocnění SARS CoV-2. Dle žalované nepostačovalo uložení žádného ze zvláštních opatření za účelem vycestování. Doba zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu realizace správního vyhoštění. Žalovaná zohlednila dobu, po kterou byl žalobce povinen vykonat karanténní opatření, a též dobu, která byla nezbytná pro zabezpečení přepravních dokladů, zajištění policejní eskorty a komunikaci s Ukrajinou ohledně převzetí cizince.

[5] Městský soud s ohledem na předestřený skutkový stav a žalobní body dospěl k závěru, že bylo namístě rozhodnout o zajištění žalobce, aby došlo k zabránění jeho volného pohybu na území ČR a potenciálnímu šíření onemocnění SARS CoV-2. Samotný nelegální vstup žalobce na území ČR a jeho další pobyt nepředstavoval narušení veřejného pořádku závažným způsobem, ale okolnost, že tak učinil v době pandemie koronaviru,

pokračování

nenahlásil se krajské hygienické stanici a nenechal se otestovat na výskyt uvedeného onemocnění, již založila hrozbu závažného narušení veřejného pořádku v budoucnu. S ohledem na žalobcovu jednání nebylo možné předpokládat, že bude nadále dodržovat ochranné opatření a podrobí se případné nařízené karanténě. Podle městského soudu bylo dále nerozhodné, zda žalobce přicestoval do ČR z Polska, jak tvrdil, nebo přímo z Ukrajiny. I pokud by přicestoval z Polska, které bylo uvedeno na seznamu zemí s nízkým výskytem nemoci SARS CoV-2, zásadně by to nesnížilo riziko ohrožení obyvatelstva. Žalobce se totiž mohl i během svého pracovního pobytu v Polsku stýkat se svými krajany či s cizinci z jiných zemí, které na daném seznamu nebyly uvedeny. Ani zvláštní opatření nebyla v případě žalobce využitelná, protože bylo nutné bez prodlení zabránit jeho volnému pohybu po území ČR; na tom nemohla nic změnit ani žalobcem udaná kontaktní adresa v Praze. Městský soud uzavřel, že ob stojí i druhý důvod zajištění, tedy obava z možného maření či ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, a to s ohledem na žalobcovu dosavadní nespolehlivost. Doba trvání zajištění byla rovněž určena adekvátním způsobem, stanovit tuto dobu pouze na období předpokládané karantény (cca 14 dnů) by dle městského soudu nebylo dostatečné. Doba zajištění totiž musela odrážet i úkony směřující k realizaci správního vyhoštění.

[6] Proti rozsudku městského soudu brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel v první řadě podotýká, že zajištění nesmí být jako institut omezující osobní svobodu automatismem, ale musí reflektovat specifické okolnosti každého případu a zohlednit individuální situaci cizince. Má být aplikováno jen tam, kde je ho skutečně třeba. Těchto zásad si byl městský soud vědom, přesto je při rozhodování o žalobě nereflekoval. Není možné automaticky zajistit každého cizince, který na území ČR vstoupí v rozporu s ochranným opatřením, respektive jen z tohoto faktu dovozovat, že bude porušovat právní povinnosti i v budoucnu. Stěžovatel dále nesouhlasí s tím, že by svým jednáním závažně narušil veřejný pořádek. Naplnění tohoto pojmu nezakládá samotný nelegální vstup či pobyt cizince v ČR, ani vstup na území navzdory ochrannému opatření. Druhá z uvedených možností by teoreticky mohla představovat ohrožení veřejného zdraví, to je ovšem pojem odlišný od veřejného pořádku a nemůže být důvodem pro zajištění, respektive správní vyhoštění cizince (vyjma situace, při níž by cizinec infekčním onemocněním prokazatelně trpěl, což nebyl případ stěžovatele). Podřazení porušení ochranného opatření pod výhradu veřejného pořádku je nesprávným právním posouzením rozhodné otázky, a to jak ze strany žalované, tak i městského soudu.

[8] Dále namítá, že neobstojí ani druhý důvod pro zajištění, tedy nebezpečí maření či ztěžování výkonu správního vyhoštění. Žalovaná oba uplatněné důvody zajištění směřovala. Nadto nezohlednila zvláštní okolnosti daného případu. Stěžovatel přijel do ČR z Polska, tedy země, která byla zařazena v seznamu s nízkým rizikem onemocnění SARS CoV-2. Sice nebylo možné ověřit pobyt stěžovatele v Polsku, ale žalovaná mohla alespoň zjistit, zda opustil schengenský prostor. Argument městského soudu, že i v rámci případného pobytu v Polsku se stěžovatel mohl stýkat se svými krajany či jinými cizinci (kteří nepocházejí z „bezpečných“ států), je čistou spekulací bez opory ve správním spisu. Ze spisu nevyplývají ani žádné jiné okolnosti, pro které by byl dán důvodný předpoklad,

že stěžovatel bude mařit či ztěžovat výkon správního vyhoštění. Stěžovatel naopak v zařízení pro zajištění cizinců požádal o dobrovolný návrat, aby dále nemusel snášet omezení osobní svobody.

[9] V závěru kasační stížnosti stěžovatel namítá, že v jeho případě bylo namíste aplikovat některé ze zvláštních opatření. Poukazuje na to, co vypověděl ve správním řízení a domnívá se, že mohl pobývat v Praze u svého otce a ve stanoveném čase se hlásit na policii. Argument, že porušil právní předpisy, je nepřipadný, neboť porušil toliko podzákonný předpis, navíc neúmyslně. Závěry městského soudu jsou v tomto směru nepřipustně paušalizující. Dále uvádí, že doba zajištění v délce trvání 40 dnů je nepřiměřená. Pokud mělo zajištění stěžovatele ochránit společnost před šířením nakažlivé nemoci, měla doba zajištění tomuto účelu odpovídat. Stěžovatel nebyl hrozbou pro ostatní nejpозději po vykonání karantény v zařízení pro zajištění cizinců, kde byl také negativně testován na přítomnost onemocnění SARS CoV-2. Bylo by tedy odpovídající zajistit jej jenom po dobu trvání karantény s možností prodloužení doby zajištění v případě, že by se nákaza touto nemocí později prokázala.

[10] Stěžovatel dále prostřednictvím ustanoveného zástupce doplnil kasační stížnost podáním ze dne 12. 1. 2021, v němž poukazuje na aktuální judikaturní vývoj. Judikatura správních soudů je jednotná v tom, že vstup cizince na území ČR v rozporu s ochranným opatřením sám o sobě nepředstavuje hrozbu pro veřejný pořádek či bezpečnost. Porušení ochranného opatření nemůže být důvodem pro uložení správního vyhoštění, a tím ani pro zajištění cizince. Cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2020, č. j. 6 Azs 333/2020 – 30, jakož i z dalších souvisejících rozhodnutí. Podle stěžovatele je jeho případ odlišný pouze v tom, že žalovaná aplikovala dva zákonné důvody k zajištění. To však není nikterak podstatné, protože oba důvody se vztahovaly ke stejným skutkovým okolnostem. Pro úplnost dodává, že žádnou nemocí netrpěl, nepředstavoval tak hrozbu pro veřejné zdraví, veřejný pořádek či bezpečnost státu. Zajištění stěžovatele bylo od počátku nezákonné, proto navrhuje nejen zrušení rozsudku městského soudu, ale i správního rozhodnutí žalované.

[11] Žalovaná se ke kasační stížnosti ani k jejímu doplnění nevyjádřila.

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. O věci přitom rozhodl bez jednání podle § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Jádrem sporu jsou v posuzovaném případě otázky, zda stěžovatel představoval nebezpečí pro veřejný pořádek (případně pro bezpečnost státu), respektive zda byla dána důvodná obava, že bude mařit či ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, jestliže na území ČR vstoupil v rozporu s ochranným opatřením a mohl zde tak šířit onemocnění

pokračování

označované jako SARS CoV-2. Nejvyšší správní soud ve shodě se stěžovatelem předesílá, že těmito otázkami se v nedávné době judikatura tohoto soudu opakovaně zabývala, přičemž není žádný důvod pro to, aby se od jejích závěrů tento soud nyní odchýlil. Níže proto zrekapituluje pouze její stěžejní závěry a v podrobnostech na daná rozhodnutí odkazuje. Ostatně účastníkům řízení je tato judikatura dobře známa, neboť sám stěžovatel na ni v doplnění kasační stížnosti odkázal, a některá z citovaných rozhodnutí tohoto soudu byla vydána přímo za účasti nynější žalované.

[15] Podle právní věty ke stěžovatelem zmiňovanému rozhodnutí č. j. 6 Azs 333/2020 – 30 (veškerá zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) platí, že „[c]izinec, který vstoupil na území České republiky v době, kdy to bylo zakázáno ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví vydaným v souvislosti s výskytem onemocnění covid-19, nepředstavuje bez dalšího nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.“ Jakkoli se uvedené závěry vztahují na rozhodnutí o správním vyhoštění, lze je analogicky aplikovat i v nynější věci. Stěžovatel byl totiž zajištěn za účelem správního vyhoštění, které s ním bylo zahájeno právě dle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2. zákona o pobytu cizinců, shodně jako v odkazovaném případě.

[16] Mimo to kasační soud v rozsudcích ze dne 21. 10. 2020, č. j. 9 Azs 166/2020 – 27, a ze dne 29. 10. 2020, č. j. 9 Azs 165/2020 – 27, v kontextu posuzování zajištění cizinců podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (tedy zajištění odůvodněné tím, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek) odmítl názor tehdejší žalované, že by samotný volný pohyb cizince, který vstoupil na území ČR v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví, sám o sobě představoval „bezprecedentní“ hrozbu pro veřejný pořádek. V rozsudku ze dne 12. 2. 2021, č. j. 4 Azs 284/2020 – 19, pak tento soud konstatoval, že „[j]estliže nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku z jednorázového porušení zákazu vstupu stanoveného ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví nelze dovozovat v případě řízení o správním vyhoštění, stejná skutková podstata obsažená v § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců jako předpoklad pro zajištění cizince nemůže být naplněna ani v projednávaném případě stěžovatele. (...) Rovněž je třeba odmítnout názor žalované, že zajištění stěžovatele bylo nezbytné s ohledem na ochranu před šířením choroby COVID-19. Stěžovatel sice nevykazoval žádné příznaky onemocnění a dle svého tvrzení se před odjezdem z Ukrajiny nechal otestovat PCR testem, jehož výsledek byl negativní (potvrzení musel odevzdat při přechodu maďarské hranice), avšak přicestoval ze země s výskytem této nemoci, která se u něj mohla projevit po uplynutí inkubační doby. Po příjezdu se neohlásil u příslušné krajské hygienické stanice a nový test nepodstoupil. Jeho jednání lze skutečně považovat za nezodpovědné a potenciálně ohrožující obyvatelstvo České republiky nákazou tímto vysoce infekčním onemocněním. Uvedené nebezpečí pro veřejné zdraví ovšem bylo možné podstatně omezit standardními prostředky, tj. karanténou, kterou mohl stěžovatel strávit v domě svého zetě a následně se podrobit novému testu. Stěžovatel přitom neprohlášoval, že by se karanténním opatřením odmítal podřídit, pouze uvedl, že o nich nevěděl. Mimoto je třeba vzít v úvahu, že i v případě zajištění stěžovatel (pokud by byl skutečně infekční, což však nebylo zjištěno) představoval riziko z hlediska možnosti nakažení personálu a osob ubytovaných v zařízení pro zajištění cizinců, tudíž zbavení stěžovatele osobní svobody podstatnou mírou k ochraně veřejného zdraví nepřispělo.“ Pro úplnost lze dále odkázat například na rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2021, č. j. 8 Azs 216/2020 – 61, který se taktéž předestřenými otázkami (mimo jiné) zabýval a dospěl k obdobným závěrům.

[17] V nyní posuzovaném případě na základě výše uvedeného důvody pro zajištění stěžovatele neobstojí. Není sporu o tom, že stěžovatel vstoupil na území ČR v rozporu s ochranným opatřením, takové jednání však samo o sobě nepředstavuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti a rozhodně nesvědčí o tom, že by stěžovatel představoval takové ohrožení v budoucnu. Žalovaná dále nezjistila, že by stěžovatel porušil pobytové či jiné předpisy již v minulosti, a jeho zajištění odůvodnila právě jen porušením ochranného opatření a nebezpečím šíření onemocnění SARS CoV-2. Takový závěr nebyl dostatečný pro zajištění stěžovatele s tím, že představuje závažnou hrozbu pro veřejný pořádek. Lze také upozornit na to, že veřejné zdraví chrání zákon o pobytu cizinců prostřednictvím § 119 odst. 1 písm. c) bod 3., který umožňuje uložit správní vyhoštění cizinci, který by mohl při pobytu na území závažným způsobem ohrozit veřejné zdraví tím, že trpí nemocí uvedenou v opatření před zavlečením infekčního onemocnění. Toto ustanovení však lze použít pouze v případě, že cizinec nemocí, kvůli níž bylo vydáno ochranné opatření podle § 68 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, skutečně trpí (srov. již citovaný rozsudek č. j. 6 Azs 333/2020 – 30). To ovšem nebyl případ stěžovatele. Stěžovateli kasační soud rovněž přisvědčuje, že úvahy městského soudu o jeho možném styku s jinými Ukrajinci či cizinci v Polsku, kteří tam mohli přijet později z rizikových zemí, jsou spekulativní a nemají oporu v tom, co bylo k věci zjištěno.

[18] Nejvyšší správní soud (podobně jako v také již citovaném rozsudku č. j. 4 Azs 284/2020 – 19) souhlasí též s námitkou stěžovatele, že nebyl naplněn ani druhý důvod, o který žalovaná napadené rozhodnutí opřela, tj. nebezpečí, že by stěžovatel mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění [§ 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Jednak je třeba uvést, že dle výše vyloženého právního názoru vyplývajícího z rozsudku č. j. 6 Azs 333/2020 – 30 stěžovatel nemohl být vyhoštěn pouze pro vstup na území v rozporu s ochranným opatřením dle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2. zákona o pobytu cizinců, podle kterého lze cizince vyhostit až na 10 let, *je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek* (řízení o správním vyhoštění bylo se stěžovatelem zahájeno právě dle tohoto ustanovení, jak již bylo výše uvedeno). V případě, že správní vyhoštění není možné, nelze cizince ani zajistit za účelem správního vyhoštění (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, č. 2524/2012 Sb. NSS). Nadto v posuzované věci nebyly zjištěny ani žádné další skutečnosti, z nichž by bylo možné dovozovat, že by stěžovatel mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění (kromě faktu porušení ochranného opatření). Stěžovatel se neskrýval, naopak se na pracoviště žalované sám dostavil, neuváděl nepravdivé údaje, se správním orgánem spolupracoval, při výslechu uvedl, že se hodlá vrátit zpět na Ukrajinu, kde má zázemí. Stěžovatel rovněž uvedl adresu svého otce v Praze, na které se hodlal v průběhu pobytu v ČR zdržovat. V tomto kontextu je nesprávný názor, že k uvedené adrese stěžovatele nic nevázalo, jak bez dalšího dovodila žalovaná.

[19] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a v souladu s § 110 odst. 1, větou první s. ř. s. napadený rozsudek městského

pokračování

soudu zrušil (výrok I. tohoto rozsudku). Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu, a pokud již v řízení před městským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí městského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že v dané věci by městský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, než zrušit napadené rozhodnutí žalované, učinil tak Nejvyšší správní soud sám dle § 78 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Dle § 78 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. je žalovaná v dalším řízení vázána právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v odůvodnění tohoto rozsudku. S ohledem na povahu věci, ukončení zajištění stěžovatele a faktickou realizaci jeho správního vyhoštění však žalované nezbude, než řízení zastavit usnesením dle § 66 odst. 2 správního řádu, které se pouze poznamená do spisu.

[20] Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá s. ř. s.). Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vycházel kasační soud z celkového úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona). Z tohoto hlediska byl úspěšný stěžovatel, nicméně mu v řízení před městským soudem ani v řízení o kasační stížnosti žádné náklady, jež by mu bylo možné přiznat, nevznikly. Žalovaná v řízení úspěšná nebyla, a právo na náhradu nákladů tudíž nemá. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III. tohoto rozsudku).

[21] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2020, č. j. 3 Azs 305/2020 – 18, ustanoven zástupcem Mgr. Bc. Milan Janák, advokát se sídlem třída Kpt. Jaroše 1844/28, Brno. Odměnu a hotové výdaje ustanoveného zástupce v takovém případě hradí podle § 35 odst. 10 s. ř. s. stát. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci za řízení o kasační stížnosti odměnu za dva úkony právní služby, a to za převzetí a přípravu zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem a za sepsání doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif); dále jen „advokátní tarif“]. Za ně mu náleží odměna podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu ve výši 3 100 Kč za každý úkon, tedy celkem 6 200 Kč. K tomu se přiznává náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za každý úkon, celkem 600 Kč. Ustanovený zástupce nedoložil, že je plátcem DPH (§ 14a advokátního tarifu), proto mu výše odměny nebyla o částku odpovídající sazbě této daně navýšena. Zástupci stěžovatele se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů v celkové výši 6 800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku (výrok IV. tohoto rozsudku). Náklady zastoupení stěžovatele nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2021

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu